

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 66.

Fjerde Session.

44de Møde.

Tirsdagen den 8de Marts.

(Fortf.)

Formanden (fortf.): Denne Bestemmelse findes i Grundlovens § 57. Jeg mener altsaa, at, naar et saadant Forslag, som er vedtaget af det ene Thing, er fremkommet i og skal behandles af det andet Thing, saa staaer det under dette Things Behandling og staaer som dette Things Eiendom, og saaledes kan jeg ikke skjønne rettere, end at det ligefrem ligger i Landstingets Stilling, der ikke har været hævet, hvis Møder kun have været udsatte, og som skal fortsætte sine Forhandlinger, saaledes som de afbrødes den 14de Januar, at det da ogsaa maa fortsætte sine Forhandlinger over de Sager, som det staaer ved, og deriblandt er ogsaa nærværende Sag, i Henseende til hvilken Thinget, om jeg saa maa sige, har erhvervet et vist Fremskridt, idet Sagen allerede er gaaet to Trin fremad. Idet jeg altsaa lægger Vægt paa den Forskiel, der er mellem de Forslag, der komme fra det ene Thing til det andet, og de Forslag, der komme fra Private eller Regjeringen, skal jeg gjentagende fremhæve, hvad jeg allerede har ytret, hvorledes den Tanke ligger til Grund for, at ethvert Medlem af Thinget har Ret til at optage en Sag, som tilbagesendes af Regjeringen eller det Medlem, der har indbragt samme, at ethvert Medlem har faaet et Krav paa, en Ret til det Arbejde, der allerede er foretaget af Landstinget. Dersom jeg havde havt nogen Tvivl om, at denne Sags Behandling maatte fortsættes af Landstinget, vilde jeg som sagt være fremkommen med denne Tvivl. Hvis Nogen finder nogen Bemærkning derved at gjøre, staaer det ham frit for at fremkomme med et Forslag, som kan medføre, at Sagen bringes ud af Landstinget,

men den maa dog bringes ud af det, da den er kommen ind i det, enten det nu skeer derved, at Dagsordenen forandres, eller derved, at dens Overgang til videre Behandling fortales.

Bjerring: Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Landstingets Virksomhed blev afbrudt i Januar, vil medføre ikke saa Tvivl og Spørgsmaal, som det kan være vanskeligt nok at faae afgjorte paa en consequent Maade. Det er beklageligt, at dette Tilfælde ikke er forudsæet i Forretningsordenen; thi Regler for, hvorledes man har at forholde sig i saadanne Tilfælde, burde vistnok findes der. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; men der er dog visse Punkter, som forekomme mig at være temmelig klare og ikke at frembyde nogen stor Vanskelighed. Landstingets Virksomhed kan jo afbrydes paa 3 forskellige Maader: enten derved, at Landstinget opløses, eller derved, at Landstingets Møder sluttet, eller, efter Grundlovens § 27, derved, at Landstingets Møder udsættes. At Landstinget ikke er opløst, behøver jeg ikke nøiere at udvikle, og at dets Møder heller ikke ere sluttede, forekommer mig ogsaa aldeles klart; thi Landstinget var ikke traadt sammen med Folkethinget, dengang Folkethinget blev opløst, lige saa lidt som Landstinget denne Gang har været sammen med det nye Folkething ved dets Nabning. Det er altsaa vist, at Landstingets Møder kun have været udsatte, og lige saa vist er det, at det maa medføre en Forskiel i Betragtningen af dette Tilfælde; det maa være noget Andet, end om Landstinget havde været opløst eller dets Møder sluttede. I dette Tilfælde — at Landstingets Møder kun have været udsatte — vilde man jo kunne tænke sig forskellige Maader, hvorpaa de Sager skulde behandles, der tidligere havde været i det andet Thing.